

Arrest

nr. 190 408 van 3 augustus 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 27 maart 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 maart 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 juni 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 16 juni 2017.

Gelet op de beschikking van 29 juni 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juli 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat X, loco advocaat X.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

2. Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat de bestreden beslissing genomen is op basis van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet.

Bij koninklijk besluit tot uitvoering van het artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst van 3 augustus 2016, werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst.

3. Artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet belet verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Het is in casu duidelijk dat verzoeker afkomstig is van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet, zijnde Albanië, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in hoofde van de asielzoeker geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Het is aan verzoeker om duidelijke en substantiële redenen aan te tonen dat ondanks diens afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. De bewijslast in casu rust derhalve op verzoeker.

4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een uitgebreide gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat uit de verklaringen van verzoeker niet blijkt dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het poneren van een vrees voor vervolging en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter de gedane bevindingen niet weerlegt noch ontkracht.

Zo verzoeker onder verwijzing van de artikels L'Albanie – Un pays sûr?" en "Conjoint. Déni du droit d'asile – les listes de "pays sûrs" de l'ue" kritiek uit op de het feit dat zijn land van herkomst (voor gehandicapten) als veilig land van herkomst in de zin van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet wordt beschouwd, wijst de Raad er op dat het niet tot zijn bevoegdheid behoort om zich uit te spreken over de inhoud, juistheid en rechtsgeldigheid van de lijst van veilige landen van herkomst, die werd vastgelegd bij het koninklijk besluit van 3 augustus 2016 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, vierde lid van de vreemdelingenwet, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst. Uit de bewoordingen van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet blijkt voorts dat een land van herkomst pas als veilig wordt beschouwd na een grondig onderzoek waarin met verscheidene en strikt omliggende criteria rekening wordt gehouden. Bovendien betreft het een weerlegbaar vermoeden. Het loutere feit dat een asielzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zal dus in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens asielaanvraag niet in overweging wordt genomen. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de asielzoeker geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal zijn asielaanvraag niet in overweging worden genomen, hetgeen in casu in de bestreden beslissing werd vastgesteld. Zo stelt de commissaris-generaal dat verzoeker niet aannemelijk gemaakt heeft dat hij voor de door hem aangehaalde problemen, met name de pesterijen, de verbale beledigingen waaronder hij te lijden had en de occasionele gevechten met medeburgers waarin hij betrokken raakte, geen of onvoldoende beroep kon doen – of bij een eventuele herhaling van problemen in geval van een terugkeer naar Albanië zou kunnen doen - op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten. De bestreden beslissing dienaangaande luidt als volgt: "Uit niets blijkt immers dat de Albanese autoriteiten niet bereid of in staat waren om op te treden. U gaf aan driemaal bij de politie van respectievelijk Berat en Elbasan te zijn geweest, waarbij u tweemaal effectief klacht neerlegde. Uit uw verklaringen blijkt verder dat uw twee klachten door de politie van Berat werden genoteerd en dat de politie wel degelijk de nodige stappen ondernam (CGVS, p. 19-22). Na uw eerste klacht werd uw belager 'J.(...) V.(...) immers gedurende drie dagen vastgehouden. Uw bewering dat een dergelijke gang van zaken zou betekenen dat die zaak niet serieus is behandeld, houdt dan ook geen steek (CGVS, p. 20). U wist verder immers niet te zeggen of die persoon in kwestie verhoord was geweest en of hij een boete had moeten betalen (CGVS, p. 20). Ook m.b.t. uw tweede klacht werd er door de politie opgetreden. Zo bleek dat de politie de volgende dag naar school was gekomen en de jongens in kwestie had meegenomen voor verhoor (CGVS, p. 22). U verklaarde bovendien zelf dat de politie u wel serieus had genomen wanneer u werd geslagen (CGVS, p. 22). Het feit dat u in 2014 – toen u op het politiecommissariaat van Elbasan klacht wenste neer te leggen tegen een zekere 'M.(...)' omwille van slagen en verwondingen – door de politieagent in kwestie werd geïnformeerd dat "een platte

hand op uw gezicht niet noodzakelijk ongezond is", doet hier geen afbreuk aan (CGVS, p. 21). U deed immers geen enkele poging om met iemand anders op het politiecommissariaat te spreken. Integendeel, u besloot louter om geen klacht in te dienen en weg te gaan aldaar (CGVS, p. 21). Verder nam u op geen enkel moment een advocaat onder de arm om de nodige stappen te ondernemen, besloot u uw familie hierover niet te informeren en zocht u evenmin elders bescherming (CGVS, p. 23). U deed evenmin op geen enkel moment een beroep op de diensten van de Ombudsman om uw problemen aan te klagen (CGVS, p. 23).

Volledigheidshalve kan hieraan worden toegevoegd dat uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken, blijkt uit informatie dat de politionele en gerechtelijke autoriteiten daden van vervolging detecteren, vervolgen en bestraffen. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de overheidsinstellingen in Albanië de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet treffen."

Voorgaande motieven worden door verzoeker niet op afdoende wijze ontkracht of weerlegd nu hij zich louter beperkt tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het tegenspreken van de gedane vaststellingen en het verwijzen naar algemene informatie, zonder deze informatie verder op zijn situatie te betrekken. De rapporten "On the situation of human rights of person's deprived of liberty in State police stations, in detention and prisons as well as in psychiatric hospitals" van de Albanian Helsinki Committee en "Albanie: le droit au mariage des personnes atteintes d'un handicap" van Amnesty International hebben overigens betrekking op personen met mentale problemen en kunnen door verzoeker te dezen geenszins dienstig worden aangevoerd daar verzoeker helemaal niet mentaal gehandicapt is doch wel een fysieke beperking kent (verzoeker is zijn linkerhand kwijt). Het voorbeeld dat verzoeker geeft om zijn bewering dat hij in Albanië niet beschermd kan worden precies omwille van de houding van de overheid zelf tegenover gehandicapten, met name dat er geen campagnes georganiseerd worden over het respect voor de gehandicapte medemens, acht de Raad geen ernstig verweer. Het hoeft geen betoog dat het loutere feit (voor zover deze kan worden aangenomen daar deze niet onderbouwd wordt aan de hand van objectieve informatie) dat er geen dergelijke campagnes gevoerd worden, geenszins aantoonst dat de in Albanië aanwezige autoriteiten geen redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5, § 2 van de vreemdelingenwet treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoeker zegt te vrezen.

6. In zoverre verzoeker de artikelen 2 en 3 van het EVRM geschonden acht, wijst de Raad er op dat de artikelen 2 en 3 EVRM vereisen dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via voormelde artikelen vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikelen.

7. Bijgevolg blijkt niet dat verzoeker redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te

worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 13 juni 2017, voert verzoekende partij aan dat onterecht wordt geoordeeld dat Albanië een veilig land is. Verzoekende partij wijst er op dat zij in een zeer moeilijk en specifieke situatie zit als gehandicapte. Verzoekende partij vervolgt dat haar relaas coherent is, zij verschillende keren slachtoffer werd van vechtpartijen en twee keer klacht indiende bij de politie. Verzoekende partij wijst er op dat de politie niet veel meer doet dan de daders een paar dagen oppakken en hen dan opnieuw vrij te laten, wat bezwaarlijk kan beschouwd worden als een effectieve bescherming.

4.2. Artikel 1 van het Koninklijk besluit van 3 augustus 2016 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst, luidt als volgt:

“De volgende landen worden aangewezen als veilig land van herkomst in de zin van artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen :

- Albanië
- Bosnië-Herzegovina
- Georgië
- Voormalige Joegoslavische Republiek Macedonië
- India
- Kosovo
- Montenegro
- Servië”

Verzoekende partij kan actueel niet voorhouden dat Albanië geen veilig land is of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen ten onrechte artikel 57/6/1 heeft toegepast.

Verzoekende partij is afkomstig van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet, met name Albanië, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in hoofde van de asielzoekers geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Bovendien betreft het een weerlegbaar vermoeden. Het komt aan de asielzoeker toe om duidelijke en met substantiële redenen aan te tonen dat zijn land van herkomst desondanks in zijn specifieke omstandigheden en in afwijking van de algemene situatie aldaar niet als veilig kan worden beschouwd

en dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk wordt vervolgd of een reëel risico loopt op ernstige schade. De bewijslast rust *in casu* op verzoekende partij. Zij dient dan de aangevoerde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade *in concreto* aan te tonen. Verzoekende partij blijft hier, gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en de in voornoemde beschikking opgenomen grond, echter in gebreke.

4.3. De Raad stelt voorts vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en in het verzoekschrift ontwikkelde argumenten, zonder echter *in concreto* in te gaan op en daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 13 juni 2017 opgenomen grond.

Zo uit verzoekende partij, net als in haar verzoekschrift, opnieuw op algemene wijze kritiek op het feit dat Albanië volgens haar ten onrechte als veilig land van herkomst wordt beschouwd, herhaalt ze kort haar relaas en meent ze dat het feit dat de politie de daders oppakt en na een paar dagen weer vrijlaat bezwaarlijk als een effectieve bescherming kan worden beschouwd. Verzoekende partij gaat niet concreet in op de in de beschikking waar, het volgende wordt gesteld: *“Zo verzoeker onder verwijzing van de artikels L’Albanie – Un pays sûr?” en “Conjoint. Déni du droit d’asile – les listes de “pays sûrs” de l’ue” kritiek uit op de het feit dat zijn land van herkomst (voor gehandicapten) als veilig land van herkomst in de zin van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet wordt beschouwd, wijst de Raad er op dat het niet tot zijn bevoegdheid behoort om zich uit te spreken over de inhoud, juistheid en rechtsgeldigheid van de lijst van veilige landen van herkomst, die werd vastgelegd bij het koninklijk besluit van 3 augustus 2016 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, vierde lid van de vreemdelingenwet, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst. Uit de bewoordingen van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet blijkt voorts dat een land van herkomst pas als veilig wordt beschouwd na een grondig onderzoek waarin met verscheidene en strikt omliggende criteria rekening wordt gehouden. Bovendien betreft het een weerlegbaar vermoeden. Het loutere feit dat een asielzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zal dus in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens asielaanvraag niet in overweging wordt genomen. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de asielzoeker geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal zijn asielaanvraag niet in overweging worden genomen, hetgeen in casu in de bestreden beslissing werd vastgesteld. Zo stelt de commissaris-generaal dat verzoeker niet aannemelijk gemaakt heeft dat hij voor de door hem aangehaalde problemen, met name de pesterijen, de verbale beledigingen waaronder hij te lijden had en de occasionele gevechten met medeburgers waarin hij betrokken raakte, geen of onvoldoende beroep kon doen – of bij een eventuele herhaling van problemen in geval van een terugkeer naar Albanië zou kunnen doen - op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten. De bestreden beslissing dienaangaande luidt als volgt: “Uit niets blijkt immers dat de Albanese autoriteiten niet bereid of in staat waren om op te treden. U gaf aan driemaal bij de politie van respectievelijk Berat en Elbasan te zijn geweest, waarbij u tweemaal effectief klacht neerlegde. Uit uw verklaringen blijkt verder dat uw twee klachten door de politie van Berat werden genoteerd en dat de politie wel degelijk de nodige stappen ondernam (CGVS, p. 19-22). Na uw eerste klacht werd uw belager ‘J.(...) V.(...)’ immers gedurende drie dagen vastgehouden. Uw bewering dat een dergelijke gang van zaken zou betekenen dat die zaak niet serieus is behandeld, houdt dan ook geen steek (CGVS, p. 20). U wist verder immers niet te zeggen of die persoon in kwestie verhoord was geweest en of hij een boete had moeten betalen (CGVS, p. 20). Ook m.b.t. uw tweede klacht werd er door de politie opgetreden. Zo bleek dat de politie de volgende dag naar school was gekomen en de jongens in kwestie had meegenomen voor verhoor (CGVS, p. 22). U verklaarde bovendien zelf dat de politie u wel serieus had genomen wanneer u werd geslagen (CGVS, p. 22). Het feit dat u in 2014 – toen u op het politiecommissariaat van Elbasan klacht wenste neer te leggen tegen een zekere ‘M.(...)’ omwille van slagen en verwondingen – door de politieagent in kwestie werd geïnformeerd dat “een platte hand op uw gezicht niet noodzakelijk ongezond is”, doet hier geen afbreuk aan (CGVS, p. 21). U deed immers geen enkele poging om met iemand anders op het politiecommissariaat te spreken. Integendeel, u besloot louter om geen klacht in te dienen en weg te gaan aldaar (CGVS, p. 21). Verder nam u op geen enkel moment een advocaat onder de arm om de nodige stappen te ondernemen, besloot u uw familie hierover niet te informeren en zocht u evenmin elders bescherming (CGVS, p. 23). U deed evenmin op geen enkel moment een beroep op de diensten van de Ombudsman om uw problemen aan te klagen (CGVS, p. 23). Volledigheidshalve kan hieraan worden toegevoegd dat uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken, blijkt uit*

informatie dat de politionele en gerechtelijke autoriteiten daden van vervolging detecteren, vervolgen en bestraffen. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de overheidsinstellingen in Albanië de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet treffen." Voorgaande motieven worden door verzoeker niet op afdoende wijze ontkracht of weerlegd nu hij zich louter beperkt tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het tegenspreken van de gedane vaststellingen en het verwijzen naar algemene informatie, zonder deze informatie verder op zijn situatie te betrekken. De rapporten "On the situation of human rights of person's deprived of liberty in State police stations, in detention and prisons as well as in psychiatric hospitals" van de Albanian Helsinki Committee en "Albanie: le droit au mariage des personnes atteintes d'un handicap" van Amnesty International hebben overigens betrekking op personen met mentale problemen en kunnen door verzoeker te dezen geenszins dienstig worden aangevoerd daar verzoeker helemaal niet mentaal gehandicapt is doch wel een fysieke beperking kent (verzoeker is zijn linkerhand kwijt). Het voorbeeld dat verzoeker geeft om zijn bewering dat hij in Albanië niet beschermd kan worden precies omwille van de houding van de overheid zelf tegenover gehandicapten, met name dat er geen campagnes georganiseerd worden over het respect voor de gehandicapte medemens, acht de Raad geen ernstig verweer. Het hoeft geen betoog dat het loutere feit (voor zover deze kan worden aangenomen daar deze niet onderbouwd wordt aan de hand van objectieve informatie) dat er geen dergelijke campagnes gevoerd worden, geenszins aantoonst dat de in Albanië aanwezige autoriteiten geen redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5, § 2 van de vreemdelingenwet treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoeker zegt te vrezen."

Verzoekende partij werpt geen ander licht op voorgaande vaststellingen. Zij ontkent niet dat er naar aanleiding van haar klachten bij de Albanese politie wel degelijk werd opgetreden tegen haar belagers. Het feit dat dezen na enkele dagen vasthouding opnieuw werden vrijgelaten, kan zijn ingegeven door allerlei omstandigheden, zoals o.a. de ernst van de gepleegde feiten -het betreft *in casu* eerder lichte feiten zoals pesterijen, verbale beledigingen en occasionele gevechten- en/of bijvoorbeeld het feit dat de daders mogelijks op een later tijdstip opnieuw voor die feiten zouden worden opgeroepen om zich te verantwoorden en/of een minnelijke schikking werd getroffen, doch het duidt er geenszins op dat de Albanese autoriteiten niet bij machte of onwillig zouden zijn om met betrekking tot haar problemen haar hulp en/of bescherming te bieden. Integendeel, uit verzoekende partij haar verklaringen blijkt dat de Albanese politie wel degelijk, daadwerkelijk en actief met betrekking tot haar problemen heeft opgetreden. Uit niets blijkt aldus en verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de Albanese autoriteiten met betrekking tot haar beweerde problemen niet bereid of in staat zijn om op te treden en dat het haar aan nationale bescherming zou ontberen.

De Raad benadrukt dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie augustus tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS